

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **Z. S.**, zastoupený JUDr. Ondřejem Tošnerem, Ph.D., advokátem se sídlem Slavíkova 1568/23, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2018, č. j. 6 A 160/2014 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Úřad městské části Praha 6, odbor výstavby (dále jen „*stavební úřad*“), svým rozhodnutím ze dne 22. 8. 2013, č. j. MCP6 063422/2013 (dále jen „*rozhodnutí stavebního úřadu*“), zamítl žádost žalobce podle § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), na určení, že nevzniklo právo provést stavbu „X“ na pozemcích parc. č. X, X v katastrálním území D. (dále jen „*stavba*“) na základě oznámení autorizovaného inspektora Ing. J. Č. ze dne 16. 7. 2012, č. j. certifikátu 120701 (dále jen „*certifikát*“). Proti rozhodnutí stavebního úřadu podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl svým rozhodnutím ze dne 19. 6. 2014, č. j. MHMP 853327/2014 (dále jen „*rozhodnutí žalovaného*“). Ze správního a soudního spisu vyplývá a mezi stranami je nesporné, že certifikát byl vydán bez řádného vyjádření žalobce.

[2] Žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného. Městský soud žalobě vyhověl a svým rozsudkem ze dne 1. 6. 2018, č. j. 6 A 160/2014 – 47, rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí stavebního úřadu zrušil.

[3] Městský soud v odůvodnění svého rozsudku poukázal na úpravu § 117 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „*stavební zákon*“). Citoval § 117 odst. 1 stavebního zákona, podle něhož *uzavře-li stavebník s autorizovaným inspektorem smlouvu o provedení kontroly projektové dokumentace pro stavbu, kterou hodlá provést, může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů a vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109), a nejde o stavbu, která je zvláštním právním předpisem, územně plánovací dokumentací nebo rozhodnutím orgánu územního plánování přímo označena jako nezpůsobilá pro zkrácené stavební řízení.*

[4] Městský soud dále uvedl, že i přes použití výrazu „*vyjádření*“ v § 117 odst. 1 stavebního zákona nebylo možné vydat certifikát a následně realizovat stavbu bez souhlasu osob, které by jinak byly účastníky řízení. Svědčí o tom též požadavek na vypořádání námitek těchto osob před vydáním certifikátu podle § 117 odst. 4 stavebního zákona. Opačný závěr by přinesl nelegitimní výhodu stavebníkovi, který by dosáhl možnosti realizovat stavbu i přes vyjádřený nesouhlas potenciálních účastníků stavebního řízení.

[5] Poukázal též na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „*zákon č. 131/2002 Sb.*“), ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012 – 9. V něm zvláštní senát dospěl k závěru, že autorizovaný inspektor není správním orgánem, jím vydaný certifikát není rozhodnutím správního orgánu a že kromě stavebníka všechny další osoby, které by mohly být dotčeny vznikem práva stavby na základě oznámení doprovázeného certifikátem, mohou využít postupu podle § 142 správního řádu, pokud chtějí proti certifikátu brojít. Za významné pro projednávání věc pak městský soud považoval tu část usnesení, v níž zvláštní senát uvedl, že v „[p]řípadě, že *stavební úřad během řízení dle § 142 spr. ř. shledá, že certifikát byl vydán bez splnění zákonných předpokladů, zejména neoprávněnou osobou, na základě nezákonného postupu, v rozporu s územně plánovací dokumentací, bez souhlasných závazných stanovisek všech dotčených orgánů nebo bez souhlasných vyjádření všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení, nevypořádal řádně námitky potenciálních účastníků stavebního řízení, resp. nepředložil nevypořádané rozpory stavebnímu úřadu atd., vydá stavební úřad deklaratorní rozhodnutí o tom, že stavebníkovi právo provést stavbu nevzniklo.*“

[6] Za nesprávný označil městský soud názor správních orgánů, že k zákonnosti certifikátu postačuje, pokud osoba, která by jinak byla účastníkem stavebního řízení (zde žalobce), dostane možnost k vyjádření (popřípadě vyjádří-li se), aniž by s provedením stavby souhlasila. Prosazení takového názoru by popřelo smysl institutu „*zkráceného stavebního řízení*“, který z důvodu rychlosti a menší byrokratické zátěže umožňuje vydat potvrzení soukromou osobou s účinky stavebního povolení, avšak bez možnosti revize stavebním úřadem. Je nepochybné, že takové atypické potvrzení musí být postaveno na konsenzu všech zúčastněných osob.

pokračování

[7] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti polemizuje se zrušovacím důvodem uvedeným v napadeném rozsudku. Poukazuje na to, že žalobce byl se záměrem posuzovaným autorizovaným inspektorem prokazatelně seznámen a měl možnost se k němu vyjádřit. Dále stěžovatel popisuje průběh komunikace mezi autorizovaným inspektorem a žalobcem a uzavírá, že žalobce nepodal vůči záměru námitky ani „jednoznačné vyjádření“. Jestliže se nevyjádří osoby, které byly prokazatelně několikrát vyzvány k podání vyjádření, nezpůsobuje to podle stěžovatele nezákonnost vydaného certifikátu.

[9] Ohledně citovaného usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012 – 9, stěžovatel připustil, že to se zmiňuje výslovně o „*souhlasných vyjádřeních všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení*“. Stěžovatel však poukazuje na to, že předmětem dosavadních řízení (včetně řízení soudních) byla vždy situace, kdy vlastníci sousedních nemovitostí byli autorizovaným inspektorem záměrně obejiti a o stavebním záměru se dozvěděli až v důsledku vlastního provádění stavby. V těchto případech stěžovatel připouští, že docházelo k obcházení zákona. Nesouhlasí však s tím, že by certifikát nebylo možné vydat bez souhlasu dotčených osob. Zákonodárce naopak pamatoval na tuto situaci a výslovně upravil, že mohou být podány námitky (tj. nebude dosaženo souhlasu), pravomoc k jejich posouzení pak svěřil stavebnímu úřadu (§ 117 odst. 4 stavebního zákona). Požadavek souhlasu nemá podle stěžovatele oporu v zákoně, neboť § 117 odst. 3 stavebního zákona požaduje, aby autorizovaný inspektor k certifikátu připojil pouze „*vyjádření osob, které byly účastníky stavebního řízení*“.

[10] Stěžovatel uzavřel, že postačovalo projednání a seznámení osob, které by jinak byly účastníky stavebního řízení (tedy i žalobce), se záměrem. Pokud nebyly uplatněny námitky, ač uplatněny být mohly, a nebylo podáno ani jiné písemné vyjádření, nelze to považovat za zjevnou nezákonnost.

[11] Nad rámec uvedené argumentace stěžovatel poukázal na to, že městský soud při posuzování účinků certifikátu nerozhodoval jednotně. Ve svém rozsudku ze dne 1. 3. 2018, č. j. 8 A 164/2016 – 75, totiž vytkl žalovanému, jenž rozhodl, že právní účinky certifikátu kvůli „*obejití*“ vlastníků sousedních nemovitostí nevznikly, že se nezabýval ochranou práv stavebníka nabytých v dobré víře.

[12] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[13] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost dle § 102 s. ř. s. přípustná, a za stěžovatele jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Napadený rozsudek Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jádrem kasační stížnosti je posouzení právní otázky, zda (tehdy platná) úprava § 117 stavebního zákona vyžadovala vyjádření žalobce (jako osoby, která by jinak byla účastníkem stavebního řízení) či zda naopak postačovalo (jak tvrdí stěžovatel), že žalobce měl přiměřenou možnost se k věci vyjádřit a této možnosti nevyužil. Jinak řečeno – otázkou je, zda případná nečinnost dotčené osoby může zmařit vydání certifikátu autorizovaného inspektora.

[17] Úvodem Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud správně odkázal na usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012 – 9 (dostupné na www.nssoud.cz), byť poněkud nepřesně hovoří o „*zvláštním senátu Nejvyššího správního soudu*“ a v odstavci 19 napadeného rozsudku přičítá toto rozhodnutí přímo Nejvyššímu správnímu soudu. Tato tvrzení je třeba korigovat. Zvláštní senát byl zřízen zákonem č. 131/2002 Sb., a je zvláštním soudním tělesem složeným ze tří soudců Nejvyššího soudu a tří soudců Nejvyššího správního soudu (§ 2 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.). Jeho rozhodnutí tedy **není** rozhodnutím Nejvyššího správního soudu. Uvedené však nic nemění na správné citaci a příhodnosti užití názorů uvedených v usnesení č. j. Konf 25/2012 – 9, na nyní projednávanou věc.

[18] V tomto usnesení zvláštní senát aplikoval stejné znění stavebního zákona, jako znění rozhodné pro projednávanou věc. Zvláštní senát pak vskutku výslovně uvedl v příkladném výčtu situací, ve kterých bude nutno vydaný certifikát považovat za nezákonný i to, pokud „*[c]ertifikát byl vydán [...] bez souhlasných vyjádření všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení*“ (zvýraznění bylo přidáno). Stěžovatel zřejmě ve snaze odlišit nyní projednávanou věc od věci, již zvláštní senát posuzoval ve věci, která byla vedena pod sp. zn. Konf 25/2012, poukazuje obecně na to, že dřívější správní i soudní rozhodnutí se týkala situace, kdy byly osoby – potenciální účastníci stavebního řízení – zcela opomenuti („*obejiti*“), zatímco v projednávaném případě měl žalobce možnost se k věci vyjádřit a autorizovaný inspektor s žalobcem jednal. Podle Nejvyššího správního soudu tato okolnost není pro odlišení od judikovaného názoru zvláštního senátu významná z následujících důvodů.

[19] Předně zvláštní senát se nezabýval a ani nebyl oprávněn se zabývat vlastním posouzením otázky zákonnosti certifikátu autorizovaného inspektora. Jeho pravomocí bylo a je rozhodovat výlučně kompetenční spory mezi soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy; respektive mezi soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví (§ 1 zákona č. 131/2002 Sb.). V citovaném usnesení č. j. Konf 25/2012 – 9, zvláštní senát rozhodoval kompetenční spor mezi Ministerstvem pro místní rozvoj na straně jedné a městským soudem na straně druhé a dospěl k závěru, že žádná ze stran kompetenčního sporu není příslušná vydat rozhodnutí ve věci žaloby proti

pokračování

danému certifikátu autorizovaného inspektora. Stěžejním bodem odůvodnění tohoto rozhodnutí byla již zmíněná koncepce, podle níž certifikát není správním rozhodnutím přezkoumatelným v rámci správního soudnictví na základě žaloby dle § 65 s. ř. s.

[20] Zvláštní senát však současně hodlal postavit najisto, jaké právní prostředky mohou užít osoby brojící proti certifikátu. Proto v části III.5 usnesení pod názvem „*Možnosti obrany proti certifikátu (obiter dictum zvláštního senátu)*“ vyložil, že případnou nezákonnost certifikátu lze vyslovit v rámci řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu. Právě v tomto kontextu také zvláštní senát uvedl příkladný výčet možných vad certifikátu, mezi něž výslovně zařadil právě i absenci „*souhlasných vyjádření všech osob, které by byly účastníky stavebního řízení*“ (zvýraznění bylo přidáno). Z uvedeného vyplývá, že názor o nutnosti souhlasů (nikoli jen prostých „*vyjádření*“) nebyl zvláštním senátem vysloven na půdorysu konkrétní věci, ale naopak byl *obiter dictum* vysloven jako obecné vodítko pro budoucí procesní postup osob, které z různých důvodů mohou mít za to, že je certifikát nezákonný. Je evidentní, že zvláštní senát nepochyboval, že jednou z vad, které mohou mít vliv na zákonnost certifikátu, je právě absence souhlasných vyjádření dotčených osob.

[21] Nejvyšší správní soud si je vědom, že výše uvedený názor zvláštního senátu je do jisté míry „*oslaben*“ třemi okolnostmi: (a) byl vyjádřen pouze jako *obiter dictum*, to znamená, že nepředstavuje vlastní rozhodovací důvod, na němž by závisel výrok rozhodnutí; (b) tento názor není dále odůvodněn a představuje do jisté míry osamocené tvrzení a (c) Ústavní soud opakovaně vyjádřil určitou „*rezervovanost*“ k celé koncepci usnesení č. j. Konf 25/2012 – 9 (viz například usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS 439/16; dostupné z <https://nalus.usoud.cz>).

[22] Jakkoli by tedy názor zvláštního senátu z výše uvedených důvodů nemusel mít dostatečnou judikatorní autoritu, Nejvyšší správní soud považuje za vhodné se tohoto názoru držet, protože není v judikatuře osamocený. Ještě před vydáním usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012 – 9, se totiž k povaze certifikátu vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 7. 2011, č. j. 7 As 86/2011 - 102 (všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Tehdy se sice ještě uplatňoval právní názor odlišný od usnesení zvláštního senátu č. j. Konf 25/2012 – 9, totiž že proti certifikátu správní žalobou brojít lze, avšak Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že tato okolnost není významná, neboť se týká výlučně volby procesních prostředků pro „*odklizení*“ nezákonného certifikátu. Obecné judikatorní závěry k povaze certifikátu dle rozsudku č. j. 7 As 86/2011 – 102, však svým významem přesahují pouhý „*procesní rámeček*“, nezávisí na právní povaze certifikátu (tedy zda jde o správní rozhodnutí či nikoli) a jsou nadále použitelné, a to i na nyní projednávaný případ.

[23] V posledně zmíněném rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „*[p]ostup autorizovaného inspektora podle ust. § 117 stavebního zákona (zejména pak úprava řešení rozporů podle odst. 4, která není ve svém vrchnostenském rozměru svěřena autorizovanému inspektorovi, nýbrž stavebnímu úřadu) totiž předpokládá zásadní konsensus stavebníka a dalších dotčených osob. V případě, že ke konsensu nedorazí, nedává mu oprávnění vrchnostensky vzniklý rozpor řešit.*“

[24] Z výše uvedeného je patrné, že zatímco stěžovatel v kasační stížnosti z § 117 odst. 4 stavebního zákona pro sebe dovozuje příznivý závěr, totiž že vyjádření dotčených osob (zde žalobce) nemusí být souhlasné, Nejvyšší správní soud již dříve dovodil, že totéž ustanovení nasvědčuje výkladu, podle něhož vydání certifikátu přichází pouze v rámci konsensu stavebníka a všech dalších dotčených osob.

[25] Podle § 117 odst. 4 stavebního zákona *pokud ve vyjádřeních podle odstavce 1 byly uplatněny námitky proti provádění stavby, autorizovaný inspektor je posoudí a projedná s osobami, které je uplatnily. Způsob vypořádání námitek a závěry, popřípadě podklady, z nichž vycházel, připojí autorizovaný inspektor k certifikátu podle odstavce 3. Nepodaří-li se při vypořádání námitek odstranit rozpory mezi osobami, které by jinak byly účastníky řízení, předloží jejich vyjádření spolu s projektovou dokumentací a závaznými stanovisky dotčených orgánů stavebnímu úřadu, který zajistí vypořádání námitek podle § 114 nebo usnesením rozhodne o námitkách ve své působnosti anebo usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení.*

[26] Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že v projednávaném případě je otázkou, zda žalobce vůbec poskytl své „vyjádření“ ve smyslu § 115 odst. 1 stavebního zákona. Žalobce již v žalobě tvrdil, že takové vyjádření neposkytl (str. 4 a 5 žaloby) a stěžovatel v kasační stížnosti toto připouští (byť přidává adjektivum „jednoznačné“ – tedy tvrdí, že žalobce neposkytl „jednoznačné vyjádření“). Ve správním spisu vyjádření žalobce založeno není a jeho absenci výslovně připustil i autorizovaný inspektor ve svých dopisech ze dne 15. 6. 2012 a 9. 7. 2012. Lze tedy vyjít z toho, že autorizovaný inspektor v projednávané věci neobstaral žádné „vyjádření“ ve smyslu zákonného požadavku. Městský soud se měl touto otázkou (existence samého vyjádření) v první řadě zabývat, nikoli upnout pozornost k otázce povahy vyjádření (tedy zda musí být souhlasné). Nicméně uvedená vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozsudku.

[27] Nejvyšší správní soud se dále – spíše již jen z hypotetického hlediska – zabýval úpravou obsaženou v § 117 stavebního zákona vcelku a ve všech souvislostech a konfrontoval ji s tvrzením o nutnosti obstarat „souhlasná vyjádření“, vyjádřeným v napadeném rozsudku. Je zřejmé, že má-li být vydán certifikát, pak z pohledu zákona mohou ve vztahu k vyjádření dotčených osob nastat pouze tři možné situace, a to že tyto osoby: (a) vyjádří výslovný či alespoň jinak zřejmý souhlas se stavbou, například i tím, že prohlásí, že proti ní nemají žádné námitky (*a contrario* § 117 odst. 4 stavebního zákona); (b) uplatní ve svém vyjádření námitky, které je poté nutno vypořádat, čili smírně vyřešit (§ 117 odst. 4, věta druhá stavebního zákona); anebo (c) se vůbec nevyjádří, čímž nedojde ke splnění hypotézy § 115 odst. 1 stavebního zákona [podle ní ...*stavebník [...] může takovou stavbu pouze oznámit stavebnímu úřadu, jestliže byla opatřena [...] vyjádření osob, které by byly účastníky stavebního řízení (§ 109)*]. Autorizovaný inspektor pak musí k certifikátu přiložit vyjádření bez námitek (či v širším slova smyslu „souhlasné“ vyjádření). Obsahovalo-li vyjádření naopak námitky – autorizovaný inspektor přiloží k certifikátu *způsob vypořádání námitek*, jinak věc předá stavebnímu úřadu, jenž námitky buď vypořádá, anebo *usnesením rozhodne o nezpůsobilosti stavby pro zkrácené řízení*. V posledně uvedeném případě tedy budou rozpory mezi stavebníkem na straně jedné a dotčenými osobami na straně druhé

pokračování

přetrvávat (a nebude tedy existovat onen, judikaturou předvídaný, „konsensus“), a právě proto nebude možné vydat certifikát a využít postup dle § 117 stavebního zákona.

[28] Výše uvedené dobře ilustruje, že režim podle § 117 stavebního zákona vsutku stojí na koncepci „konsensu“ stavebníka a dotčených osob. Tento „konsensus“ je buď dán již na počátku (dotčená osoba vydá souhlasné vyjádření), nebo je vybudován později v rámci jednání autorizovaného inspektora s dotčenými osobami (a pak inspektor přiloží *způsob vypořádání námitek* k certifikátu). Z pohledu účelu zákonné úpravy je tato koncepce logická, protože pokud již zákon „slevil“ z požadavků a nežádá, aby dle § 117 stavebního zákona probíhalo řádné stavební řízení, pak ale taková výjimka bude mít místo pouze u staveb zcela „nesporných“, tedy vybavených souhlasem (respektive dohodou o vypořádání námitek) dotčených osob.

[29] V každém případě je nepochybné, že autorizovaný inspektor musel obstarat vyjádření žalobce. Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, že postačuje, pokud dotčená osoba (zde žalobce) dostane přiměřenou příležitost k vyjádření a, nevyjádří-li se, musí strpět vydání certifikátu a provedení stavby. Nečinnost či „mlčení“ dotčené osoby (ať již jsou jeho důvody jakékoliv) zde nelze vykládat jako implicitní „souhlas“ či – slovy zákona – jako její „vyjádření“, které je dostačující k tomu, aby mohl být vydán certifikát dle § 117 odst. 1 stavebního zákona. Dotčené osoby nemají k poskytnutí vyjádření žádnou lhůtu a je jen na stavebníkovi, respektive autorizovaném inspektorovi, aby fakticky zajistili, že dotčené osoby budou jednat a vyjádření vydají. V opačném případě nezbývalo stavebníkovi než podat žádost o „klasické“ stavební povolení.

[30] Stěžovatel také poukázal na rozsudek městského soudu č. j. 8 A 164/2016 – 75 (viz v podrobnostech odstavce [11] výše) a údajnou nejednotnost rozhodování městského soudu. Uvedený rozsudek však byl zrušen a věc byla vrácena městskému soudu k dalšímu řízení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 2 As 137/2018 – 43. V posledně uvedeném rozsudku kasační soud uvedl: *„Jestliže se však městský soud nad rámec přezkoumání správnosti závěrů tohoto zjištění zabýval též dalšími okolnostmi, tj. dlouhou dobou uplynulou od vydání předmětného certifikátu do podání žádosti o určení právního vztahu, otázkou dotčení práv třetích osob a provedl test proporcionality, v němž převážila ochrana práv nabytých v dobré víře, jednal tím nad rámec toho, co mohl a měl přezkoumávat v případě napadení tohoto deklaratorního rozhodnutí. Městský soud tedy zaujal nesprávný právní názor v otázce míry přezkumu napadeného rozhodnutí žalovaného, když zohledňoval i skutečnosti, které mu v tomto typu řízení posoudit nepříslušelo, a tyto skutečnosti byly důvodem, pro které rozhodnutí žalovaného zrušil.“* Právě tento názor stěžovatel vytýkal městskému soudu ve své kasační stížnosti v nyní projednávané věci a dovozoval z něj rozpor v rozhodovací činnosti městského soudu. Jak je však patrné z výše uvedeného, tento názor byl korigován Nejvyšším správním soudem, a proto o žádném rozporu již nelze hovořit.

[31] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek je v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, in fine s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[32] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce náhradu nákladů výslovně neuplatnil a Nejvyšší správní soud ani ze spisu neshledal, že by mu nějaké náklady v souvislosti s řízením o kasační stížnosti vznikly. Soud proto nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 12. prosince 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu